

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

di petita, ab regina regaliter muneratur, tantam sericeæ
panni ab illa copiam accipiens, (samittam vocant) ut
omnem inde suam familiam peruestiret: addiditq; pel-
les varias, & cuiq; propriè pellem Zabolnam colli ac
ceruicis integumento: quod genus donarij, perseverat
hodie in gente Russorum.

CAPVT XXXII.

Imperator ducem insigni donat naui cum armaturis.
Valefacto omnibus, dux mare cum suis ingreditur.
Cumq; omnibus impedimentis in naues stipatis procede-
rent, pandunt vela ventis: Omnia primo cursu illis pro-
spera fuere: inde sauisima tempestas exorta, misit
omnes in timorem: ipsi palluerunt nautæ: nam in sco-
pulos impingi aduersus omnes suos conatus formida-
bant vi tempestatis: Presentemq; viris intentant omnia
mortem. Erat inter nauigantes quispiam, quem somnus
oppressit, ut solet interdum, ex mœrore: Visus est videre
reginam propè assistere, quam incunctanter cali Domi-
nam interpretatur: Sic erat oris habitus, & totius cor-
poris dignitas incomparabilis. Ea visa est alloqui tri-
stem, quid mœreret, rogans? Vides, inquit ille, ô Do-
mina, nos in media morte agere. At illa: Confide, nemo
ex vobis naufragabitur: Est inter nauigantes, qui
me precibus suis sibi facit obnoxiam: Quo dicto, dispa-
ruit. Qui viderat visionem, animo firmiter factus, Hen-
ricum eundem qui disputauerat, illum arbitratus est es-
se hominem, cuius meritis nemo in tanto periculo per-
iret. Cadunt venti, procella detumescunt, nautæ impe-
rant naui, & saluos perducunt in Accon vectores: Pto-
lemaidam olim dixere, nunc Accon vocant: alij etiam
Acris, portum vrbis egregiæ: quæ tum Christiano te-
nebatur Imperio: Ibi dux egressus naui, hospitaliter
exci-

excipitur. Ascensis autem iumentis, indè Hierosolymam contendit. Templarij autem & Hospitalarij milites, ad famam tanti ducis progressi, solenni illum comitatu duxerunt in urbem. Ibi sancta loca deuotus inuist: Ad Dominicum sepulcrum, ad locum Crucis, ad reliqua etiam Dominicae memoriae vestigia deuotè procubuit, oblationes faciens non paruas: Portam Crucis Christi argento vestiuit: Musiuo opere parietes ornauit: Ad luminaria redditus constituit: Mille argenti marchas in donatiua militibus Christi dedit: Vallem Iosaphat, montem Sion, Oliueti, Nazareth, Bethlehem, Tabor inuist. Omnia verò sancta loca Henricus abbas lachrymis & suspirijs insigniuit, sacrum, vbi poterat, implens altaris ministerium cum sacrificio. Nam in omni peregrinatione vir ille memorabilis, indutus cilicio, antelucano tempore matutinali expleto officio, altaris sacrificium, si quomodo poterat, implebat, beatissima Virgini, cui se & omnem gregem commendabat, semper deuotissimus. Rex erat in Ierusalem illa tempestate, Amalricus genere Gallus de sanguine & posteritate Balduinorum: Is ducem sua in regia magnificè per duos habuit menses, princeps principem, Christianus Christianum veneratus. Templarij atq; Hospitalarij ducem per viam, quam libebat, deduxere. Conradus interim episcopus Lubicensis cœpit corpore tabescere: Bertoldus non minus abbas Luneburgensis lassescere: Dux Antiochiam inuisere cupiens, iussit illos interea refici Hierosolymis: ipse abiens, deducitur militia Templariorum & fratrum Hospitalariorum. Episcopus relinqui non passus, nauigio insequitur ducem praeuntem: Sed in mari aucta, vt selet, egritudine, cum Tyro propinquaret, spiritum efflauit: Ibiq; opera Guncelini comitis honorificè tumulatur.

tur. Bertoldus quoque Luneburgensis abbas, Accon expectare ducem profectus, finem fecit viuendi, tumultatus ibidem.

CAPVT XXXIII.

Henricus autem dux, lustrata terra sancta, quam inuisere venerat, ex Antiochia in vicinas terras repedaturus respexit: Tenebat proxima Milo Saracenus, homo varius, & cuius semper fidem suspectam duxere Christiani: Placuit consilio principis Antiocheni pertentare animum Saraceni: Itaque dux, misso ad eum nuncio linguæ gnaro, saluum per terram eius & incolumem transitum postulauit: Ille non recusans, viginti suorum de primoribus illi obuiam misit, qui deducerent. Sed princeps Antiochenus vir Christianissimus, confidere promissis eius non satis securum ratus, suasit, ut accepta naue die ac nocte transfret in portum Simeonis, magna ex parte prateruectus terram Milonis. Sequutus dux consilium principis, eò contenderat in ciuitatem, quam vocant Tersult: Eam postea Milo, quod intellexisset eò diuertisse, se contempto peregrinos, expugnauit. Soldanus autem princeps Turcorum misit obuiam Henrico ad conductum viros quingentos, qui ab incursione Milonis ducem tuerentur. Asiam tum arbitror minorem tenuisse Henricum, in qua Turci dominantur, appellaturque nunc Turcia magna: Transierant terram desertam, inuiam, & inaquosam, itinere trium dierum, omnia portantes in equis ad vitæ usum necessaria: Erat enim Armenia pars, donèc peruenirent in Heracleam: Quo in loco hospitaliter etiam à Turcis excipitur. In loco autem, qui dicitur Axarat, occurrit ei Soldanus, amplexans & deosculans ducem, suumque appellans amicissime consanguineum: Gratulatur incolumem ad se peruenisse